

nighed. Det skyldes heller ikke, at Kvindens Stilling specielt i det jødiske Folk var saadan, at hun ikke kunde udføre nogen Gerning i Menigheden. Tværtimod havde man inden for Jødedommen kvindelige Profeter, hvilket omtales ikke blot i det gamle Testamente, men ogsaa i det nye, f. Eks. Luc. 2, 36, og saavel i Jesu Discipelkreds som i den første Menighed omtales stadigt Kvinder, der udførte forskellige Tjenester for Menigheden, ligesom man i den første Menighed havde kvindelige Profeter (jfr. Ap. Ger. 21, 9). Det skyldes altsaa ikke nogen Særstilling i samfundsmæssig Henseende, at man fra Kirkens Begyndelse gjorde Skel mellem Kvinder og Mænd med Hensyn til dette ene Punkt, som det her drejer sig om, nemlig Præstegerningen, men man har fra den ældste Tid og til nu kun ønsket at benytte mandlige Præster, og jeg ser ikke nogen Grund til nu at bryde denne Skik. Heller ikke den lutherske Tanke om det almindelige Præstedømme giver nogen Grund hertil, idet der er en afgørende Forskel paa Tanken om hvert kristent Menneskes „Præstedømme“ og saa Stillingen som den til en bestemt Præstetjeneste beskikkede Person.

Imod at ansætte kvindelige Præster taler efter min Opfattelse ogsaa Hensynet til Konsekvenserne over for Fællesskabet saavel med Kirkesamfundene om os som inden for vor egen Kirke. Vi har et vist almindeligt Fællesskab med Kirkesamfundene om os, specielt med de evangelisk-lutherske Kirker, og et intimt Fællesskab med den norske, svenske og islandske Kirke, saaledes som dette bl. a. er udtrykt i Lov Nr. 284 af 30. Juni 1922 § 11. Skal dette Forholds Gensidighed bevares, kan et Spørgsmaal om Ansættelse af kvindelige Præster ikke løses, uden at de andre Kirker er med. Men dette er der næppe Udsigt til.

Ikke mindre vejer for mig Hensynet til Fællesskabet inden for den danske Folkekirke. Ikke blot er Menighedernes Bestemmelsesret med Hensyn til, hvem man ønsker ansat som Præst (altsaa ogsaa, om man ønsker en kvindelig eller en mandlig Præst), brudt ved Lov Nr. 280 af 30. Juni 1922 § 33 og Lov Nr. 144 af 28. April 1931 § 8, jfr. Lov Nr. 143 af 28. April 1931 § 6, Stk. 3, saaledes at en kvindelig Præst administrativt kan ansættes mod en Menigheds Ønske; men Meningerne med Hensyn til kvindelige Præster er øjensynligt inden for Folkekirken saa stærkt divergerende og Bestemmelserne i Lov Nr. 284 af 30. Juni 1922 § 8, Stk. 1 saa vide, at det er vanskeligt at se, hvorledes en saa stærk Gnidning skulde kunne undgaas, at ikke Fællesskabet inden for Folkekirken brydes. Den danske Folkekirke er jo nemlig ikke et vist Antal Menigheder uden indbyrdes Forbindelse, men har hidtil været og er en Enhed, hvor den ene maa vente paa den anden, og hvor Spørgsmaal, der dukker op, ikke mindst Spørgsmaal af en saadan Rækkevidde, kun kan løses i Fællesskab.

Jeg maa derfor anse det for forkert at give Kvinder Adgang til Ordination og Ansættelse i Folkekirkens Tjeneste som Præster, og i Konsekvens heraf agter jeg da heller ikke, selv om en Lov om Adgang til Ordination for Kvinder blev vedtaget, at ordinere nogen Kvinde.

D. Smith.

Til Kirkeministeriet.